

Antoni Borràs i Fíguls - filatelista

Sabadellenc des del primer dia. I d'això ja en fa una bona pila...

Com que la seva família es dedicava al tèxtil, ell també hi entrà. Féu de viatjant. Sortí per aquests mons de Déu a vendre bufandes i "mantons", que en aquells temps això es gastava força. Les modes canvien i tot passa de llarg... Allò es va acabar, com s'acaben moltes coses. Però ell, que de petit, quan anava amb el Pare Ramon Hostench, a "can colapi", havia començat a interessar-se pels segells, ho continuà. Ara amb més interès que mai.

Amb els anys ha esdevingut un filatellista de molta experiència. de vella experiència. Però molt abans, a la primavera del 1928, Antoni Borràs amb Trias Fàbregas, Montaner, Ninet, Ballús i Parcerisa van crear "Amics del Teatre", entitat que va realitzar una molt brillant activitat fins l'any 1936 que es dissolgué. L'any 39, tan bon punt s'hagué acabat la guerra al nostre país, l'Antoni Borràs va prendre part activa -molt activa- en la reorganització d' "Amics del Teatre" i en va ser un dels elements punters fins que el canvi de la vida social van fer que l'entitat s'extinguís. Que consti, però, que ell, de comèdia no n'ha fet mai...

Fou co-fundador de la Federació Catalana de Societats Filatèliques allà a finals dels anys quaranta.

Per les seves mans han passat milers de segells de tota mena i d'arreu del món. És un docte coneixedor d'aquest camp que avui encara cultiva.

Fa anys que publica cada dissabte un article sobre filatèlia al "Diario de Sabadell". Fa uns anys també en publica al *Quadern*. Fins i tot va escriure un llibre que figura en la Biblioteca Quadern: "Elements per a una història postal de Sabadell". Un llibre curiós que us recomano de debó.

L'amic Borràs va barrejar les inicials del seu nom i dels cognoms, i li va sortir BAF. I així signa els seus treballs.

Podeu demanar-li qualsevol cosa de tema filatèlic i ell us podrà donar-vos el cor ple. A! i no us cobrarà res... Ni tan sols el franqueig...

Perfil Té aspecte de rector de parròquia rica.
Sense sotana, que ja no es gasta.
Encorbatat sempre; tant si plou com si fa sol...
Parsimoniós.
Melòman beethovinià.
Dret com un fus.
(Es coneix que ve del camp tèxtil...)
Fila-prim.
Fila-telista...

□

Jaume Busqué i Marcet -escriptor i gogista

No crec que toqui cap instrument musical, però toca algunes tecles...

Això li va pel seu temperament inquiet. I tanmateix li va aquest tarannà. (Es diu que en la varietat hi ha el gust...)

Ell és un home frugal, però en canvi s'ha "atipat" de fer números.

Coneix les matemàtiques com Euclídes i Pitàgores, i la ciència de la comptabilitat per partida doble més que el frare medieval que la va inventar.

No li agraden els zeros a l'esquerra.

Ell, catòlic, apostòlic i romà, el que diu va a missa.

Tracta temes religiosos i històrics en els seus articles que publica en el "Diario de Sabadell", en el "Diari d'Igualada", en el "Quadern" i en alguns altres llocs que no recordo.

Escriu Arrahona amb ac... I escriu sobre goigs i n'és un bon col·leccionista. Es pot dir que els goigs són la seva obsessió.

És Diplomant en Ciències Empresarials. Ha passat per una bona part de les entitats socio-culturals de la ciutat... A l'Orfeó de Sabadell, a més de tenir-hi vot hi posà la veu de cantaire... També passà per la Banca; podria fer una llista d'entrades i sortides que no acabaria mai... D'ell podem dir doblement que ha estat un home de números i de lletres...

Forma part de la Fundació Bosch i Cardellach on ha llegit comunicacions i ponències. També ho és de la Fundació que avui ens ha convocat en aquest bell marc. És coautor del llibre recentment publicat: "La Mare de Déu de les Neus". És membre corresponent a Sabadell del Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada. Està lligat al Vallès i a l'Anoia.

Encara que és jubilat no deixa de trescar.

Ell, home de geni, farà seu allò de "geni i figura fins a la sepultura..."

Perfil

Sec de carns.

Marcial.

Auster.

Vehement.

Té do de pit.

Rigorós amb ell mateix.

I tant o més amb els altres...

Li fa goig parlar de goigs.

No té pèls a la llengua.

(Algunes ídem diuen que se l'afaita...)

Per ell no hi ha volta de full:

dos i dos fan quatre...

Lluís Casals i Garcia - advocat i home de lletres (*)

Personatge de toga.

Ha passat pels llocs més preeminents de l'afer ciutadà.

França li concedí la Legió d'Honor. Cal recordar que havent fet la guerra amb els republicans, es passà set anys a l'exili.

En Lluís Casals ha estat -i és- el degà dels advocats de Sabadell. Ara ja no exerceix. No està en actiu, si bé no és pas passiu.

Ell, enciclopèdic. Ha escrit déu-n'hi-do. I molt bé. Poesia i tot; feu un llibre, que al dir d'ell "fou un pecat de joventut". El llibre l'apadrinaren Carles Riba i Josep Maria Lòpez Picó i es titulava "Set colors". Ell, però, només és d'un...

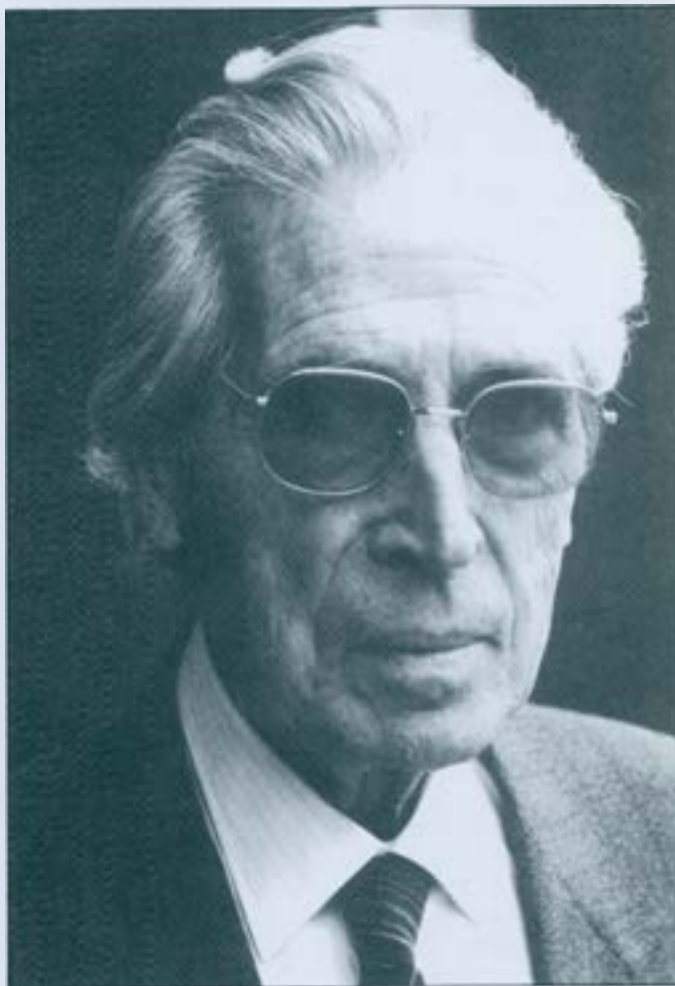
Té molt bona ploma. És descriptiu, puntual, rigorós i posseeix un bagatge de cites i dades que omplirien una enciclopèdia... Disfruta d'una memòria d'elefant... (Recordeu que l'elefant és el símbol republicà d'un gran país...) Ell, però, no deixa de criticar el nostre país que és petit i estret, malgrat que ha fet tot el possible per fer-lo més gran i més ampli... Ell, de no haver sobrevingut la nostra dissortada guerra del 36, hauria fet una brillant carrera política... Després del 40 anys, llavors ja es considerava "massa vell".

-Soc -diu- dels que s'ha anomenat "la generació cremada". Abans de la guerra érem massa joves; quan hem retrobat la llibertat ja som massa vells. A més, quan éres joves hi havia el culte als ancians, de la gent gran; avui hi ha el culte de les criatures.

D'en Lluís Casals podríem aprendre moltes lliçons. Quan parla, alligona. Ara, escolteu-li un paràgraf que té molta substància:

- "Dels més de 150 Estats representats a les Nacions Unides, n'hi ha més d'un centenar que no tenen ni la població, ni la cultura, ni la història que té Catalunya, i ells poden fer discursos a la ONU i nosaltres no podem piular ni a casa".

I el que hom admira també d'aquest vell lluitador és el seu bon humor, la seva ironia fina, assenyada, elegant...

Perfil De cabell ondós i cendrós amb tupè i pentinat enrera.
 Ulls avivats que fulguren a través dels cristalls.
 Lletrat.
 Planteja -i pledeja- qualsevol tema i assumpte.
 Orador.
 Té molta lletra menuda. (També clara i entenedora).
 Nodrit d'anècdotes i cites.
 Soberg com un falcó i humil com un moixó...

(*) Veure "Semblança" al QUADERN núm. 47 -octubre-1985

Camil Fàbregas i Dalmau - escultor (*)

Cervantes digué: "...no és un home que un altre, si no fa més que l'altre".

Bé, Camil Fàbregas, feinador de bona mena, n'ha fet molta de feina. Encara ara té les mans més al fang que a terra els peus... És incansable. Diu sempre que ell no treballa: que ell es diverteix. Qui l'ha vist "divertir-se" en el seu taller s'adona que no sent ni la calor ni el fred, endariat com està en la seva tasca.

Al llarg de la seva vida ens ha deixat grans testimonis de la seva "diversió"... Hi ha obres seves als carrers i a les places, en edificis públics i privats, arreu... I al Museu d'Art hi ha un pis ple d'obres seves... La vella -i rejuvenida- casa Turull, que en certa manera es recuperarà per iniciativa seva; com també en certa manera refé l'Acadèmia de Belles Arts... Perquè ell, tossut com ningú, quan se li posa una dèria al cap no hi ha forma humana que li treguin.

* * *

Va ésser uns anys a París, estudiant a l'Acadèmia de "Le Grand Chaumière", i, a l'"Ecole des Arts Appliqués"... Ha recorregut París de cap a peus i de peus a cap... I no ha pujat a la Torre Eiffel. -"Això ho fan els papanates"- diu ell.

* * *

Quan parla d'Itàlia, on passà una llarga temporada a l'Universitat de Perugia, a l'Umbria, la boca se li fa aigua: -"Oh, buona e diletta mamma dell'Arte! Amore mio!"...- suspira.

Mirant tant d'art obria un pam de boca... i li queia el toscano...

* * *

A Moià, on va néixer, i on hi té un peu (l'altre el té aquí), també hi té molta obra seva, la qual s'exposà en una magna mostra (1984).

En el Museu d'Art de Sabadell en té tanta o més, però no sabem per quines raons no es pot veure ni admirar... Resta tancada i muda...

* * *

Fidel amic de Manolo Hugué, que va veure morir, enterrar i desenterrar...

* * *

Matiner, a frec d'alba.

De missa primera...

* * *

Joan Llonch i Salas va escriure d'ell: -"...un servidor de l'art i de l'amistat".

De fet, Camil Fàbregas, escultor, és **TOT D'UNA PEÇA**.

Foto de J.C.

Perfil

Un sac de nervis mal lligat.

Inquiet. Tramuntana.

Fort: roure i pedra a la vegada.

Sec, precís. Penya-segat.

Té el traç de la falç quan la segada.

Figura inclinada, puix sempre avança més el cap que l'ossada. (Banyabaix).

És un treballador que no està per vagues.

És una injustícia que no li hagin atorgat la Medalla del Treball.

Ell és demà. No morirà mai, i, si és que sí - que tot pot ésser- ho farà al dret, resolut, inclús sense acomiadar-se de ningú...

Va per feina. Encara ha de néixer el que l'ha d'atrapar...

(*) Veure "Semblança" al DIARIO DE SABADELL 18-4-1977

Joan Farell i Domingo - enginyer d'ofici i escriptor de vocació (*)

No sé si sap nadar, però és un home que se sent "com peix a l'aigua"... Sempre està bè.

És una persona d'ordre, metòdica, rigorosa. Ha fet molta feina. Dels que s'esmerça en fer la feina ben feta. Aquesta raça s'està perdent en els nostres dies. En canvi ell, abans i ara és fidel en la seva dèria: fer les coses com Déu mana!

I parlant de dèries, Joan Farell en té un requitzell! Té moltes cebes al cap!: les arrels sabadellenques, les artesanies i la industrialització, els processos tèxtils, els paisatges, el pessebrisme, els refranysers...

D'ell vaig escriure que és un home que sap on posa els peus, que coneix el que trepitja... Observa, busca, indaga i treballa en tot el que desperta la seva curiositat, que no és pas poca. I tot el seu bagatge cultural, que ha format amb plena consciència i eficiència, ho ha anat recollint amb la seva cal·ligrafia clara i menuda, en milers de fitxes que té classificades, ordenades i ordinades... En té quasi trenta mil!

Ell, enginyer d'ofici, que sap de màquines i d'estris mecànics, en canvi no usa ni té màquina d'escriure! Ell gasta puny i lletra! És un cas.

Ha publicat alguns llibres (i a ben segur que en publicarà algun altre més). Els que ja li hem llegit, són: "Locucionari tèxtil", "Les forques i els forcaires de l'Entorn", "El traje de l'oli a Riubregós", "Els tipus populars", "El terme de Sabadell" i a punt de sortir "El refranyer tèxtil català".

El darrer llibre és "Del torrent de la Tosca" en el qual, a part de descobrir-nos un "lloc ignot" que el tenim, però, davant del nas, ens ha donat una riquesa de lèxic que ens fa caure de clatell. D'on el treus, Joan? Hi ha paraules que ni es troben en cap diccionari. Ell és un explorador lingüístic notable, insòlit.

En Joan Farell a més de tot això que hem esbossat d'ell, és més sentimental que una camèlia. Té el cor molt ple: només tocant-lo ja li bessen llàgrimes.

Perfil "Més dret que un fus". (Fa patxoca).
 Té una allisada de cabells canuts -i més d'una ceba al cap...
 Veu de baix.
 Loquaç
 Locucionari.
 Ordenador. Ordinador.
 És d'una activitat febril i fabril...
 I "és dels de la feina ben feta"...
 Ell és capaç de trobar una agulla en un paller...

(*) Veure "Semblança" al QUADERN núm. 15 - setembre 1980

Joan Garriga i Manich - comentarista i crític d'art (*)

El nostre personatge és digne, tal com dic al Perfil, d'incloure'l en la galeria iconogràfica de retrats de Ramon Casas. Això per una part, però n'hi ha d'altres per incloure'l en parcel·les diferents que no ens cabrien pas en aquesta síntesi.

En Joan Garriga ha representat un tipus de persona que s'ha fet veure i admirar. Té un segell inconfusible que a través dels anys ha sabut mantenir i conservar.

Les noies del seu temps el recorden com un jove elegant, de molt bon veure i de bon desitjar. Ell ha estat un galant, de bones taules i de bones maneres...

La dèria d'escriure, dibuixar i publicar ja li picà de ben jove; ell s'imprimia els propis treballs, escrits i il·lustrats, els quals distribuïa i venia als seus amics col·legues de "can colapi"... I quan acabà el batxillerat i ingressà a la Universitat de Barcelona, el seu oncle, l'arquitecte Manich, l'inclinava a fer la carrera d'arquitectura, que bé prou li plaïa, però, per contra, els familiars els pressionaven per continuar la nissaga farmacèutica. Ell seguí la tradició...

Mentre cursava la carrera, va fer amistat amb Salvat Papasseit, el qual regia les Galeries Laietanes. Igualment confraternitzà amb el senyor Dalmau, que tenia una galeria d'art. Ambdós li van descobrir un nou món -intel·lectual i artístic- en el qual es va embaladir, fins i tot en perjudici dels seus estudis universitaris.

Aleshores col·laborava al "Diari de Sabadell", quan n'era director el seu amic Joan Oliver, i feia les crítiques d'art. Feu amistat fortament amb l'Armand Obiols i En Miquel Carreras, i amb En Trabal, En Costa Deu... Ell formà part del grup "La Mirada"... Col·laborà en la premsa barcelonina i en tots els "papers" que s'han editat a casa nostra, que no han estat pas pocs. A part de la ploma també ha emprat els pinzells, si bé només féu una sola exposició... Els seus quadres, els guarda...

Ell s'ha creat el propi museu, però és un museu viu, actiu. A casa seva, tot el què l'envolta té el segell de l'home culte, amant dels llibres que envaeixen totes les parets i els raconets més impensables... Quadres penjats i despenjats i mil coses més...

Té molts anys, que sumen molts dies, però ell encara està al dia amb tot, perquè té l'esperit obert, serva l'entusiasme i manté jove la curiositat...

Perfil (És digne d'incloure'l en la galeria iconogràfica d'En Ramon Casas)

Hom pot emplaçar-lo en la generació del modernisme català.

Prim i primmirat.

Viatger de mons: geogràfics, intel·lectuals, artístics, i àdhuc siderals.

Polifacètic. Culte.

Analista de fórmules i formes.

Els anys, més que de plom, li són de cotó hidròfil...

(*) Veure "Semblança" al QUADERN núm. 3 (agost-1978)

Daniel Sanahuja i Capella - músic, compositor i folklorista (*)

Daniel Sanahuja és un ferit de la música. La té arrelada per totes les seves cèl·lules. El dia que va néixer es cantava aquella vella nadala: "El vint-i-cinc de desembre... fum fum fum...".

De ben vailet ja s'interessà per l'art musical. Formà part de l'escolania de la Puríssima, amb el Pare Rodamilans. Començà a treballar a cal Corbera i Feliu i la primera setmanada que va cobrar fou una moneda de plata de cinc pessetes: un duro rodó... El mateix senyor Feliu, cada dissabte en plegar li posava el duro a la mà... Compaginà treball amb els estudis a l'Escola Municipal de Música, amb el mestre Josep Masllovet, que aleshores era també director de la Banda Municipal. El mestre Masllovet va tenir-lo d'ajudant, en premi a les seves aptituds i vocació. Ja feia arrencaments i instrumentació, i fins i tot li confià la batuta.

Es dedicava a la composició i, tot fent el servei militar a Sant Andreu, assistí a les classes particulars d'harmonia amb el mestre Lamote de Grignon.

Tenia 22 anys quan formà un sextet de corda i actuà al cinema Imperial on, en la dècada dels anys vint es feia cine mut i ho amenitzava l'orquestrina Sanahuja... També actuà en festes majors del rodal i en balls de societat... Però podeu ben creure que no tot eran flors i violes, ans al contrari; de penúries en passà un gabadal, però ell era un home tenaç i exigent amb ell i amb tothom... Tenia fama de geniüt, però és que mai ha tingut les coses fàcils...

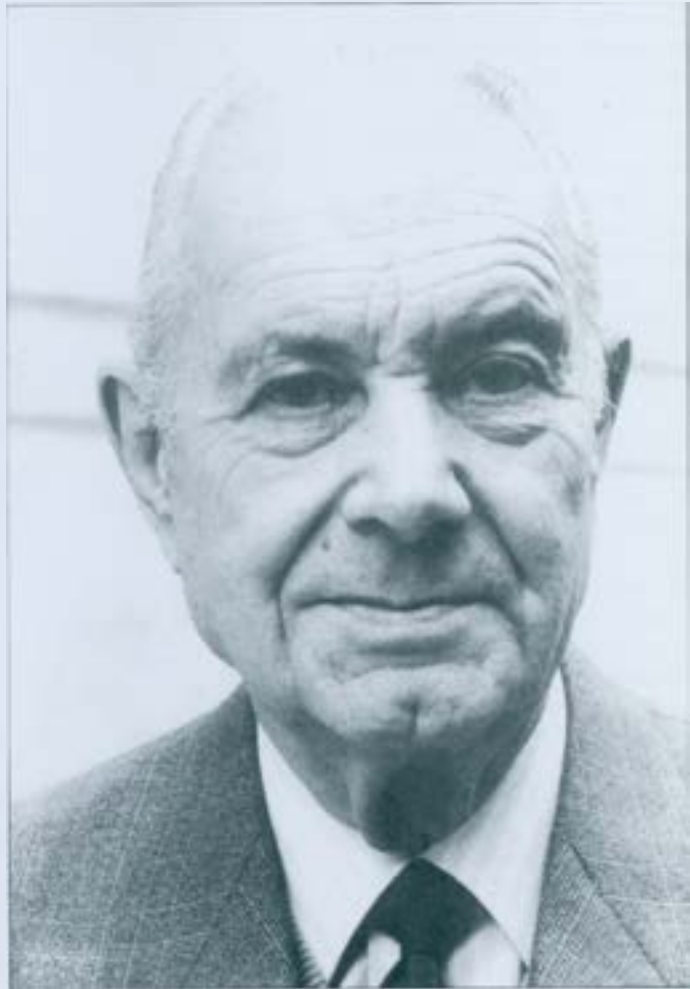
En Sanahuja fou també empresari teatral. Formà la Companyia de Teatre Sanahuja-Burón, adquirint bona fama entre l'afició local a la sarsuela.

Té moltes obres compostades, entre les quals figuren dues obres teatrals; ha compostat sardanes, música religiosa, himnes, marxes...

Cal destacar que atret pels ballets populars catalans, el folklore, fundà una edició musical amb el nom d'"Arrahona". Comptà amb la col·laboració de Joan Amades. Es publicaren uns 200 ballets.

La tasca que envers la música ha realitzat Daniel Sanahuja no s'ha reconegut pas prou a casa nostra. Però la seva aportació a l'ample camp musical l'han reconeguda personalitats com Mossèn Baldalló, l'Aureli Cammany, Joan Rigall, Sebastià Calaf, Josep Serra, Tarrides, també Mossèn Geis i tants d'altres...

Avui encara, als 86 anys, segueix al peu de la solfa i la seva vida és escrita en un pentagrama prolix i valuós...

Perfil De color olivaci.
Els cabells, esclarits, canuts i allisats.
Arqueja les celles com un Mefisto.
És home de paral·leles.
Parlador.
Avinagrat -però el vinagre també és bo...
Geniüt.
No desafina ni ho consent.
És cerimoniós: diu de vostè.
Toca el piano, el saxofon i l'oboè.
I també toca de peus a terra...

(*) Veure "Semblança" a DIARIO DE SABADELL (2-12-1978)

Ricard Simó i Bach - biògraf, historiador i escriptor (*)

Vaig batejar-lo com “el personatge dels personatges”, perquè n’ha escrit i descrit una munió. Més de mil; alguns ja han anat apareixent a les pàgines de la premsa local; d’altres estan en el llibre “Diccionari biogràfic de sabadellencs” que ha de sortir un dia o altre.

En Ricard Simó és un home que té moltes històries per contar. I si es dediqués a escriure la seva, agafeu-vos! n’ompliria un cabàs! Ell és un personatge novel·lesc. Té moltes coses per dir, perquè n’ha viscut moltes, i quan comença a recordar-les no hi ha qui el pari...

Ja ho vaig dir: “Ell és l’home social per excel·lència, capaç d’ambientar un desert i de fer-se oir amb atenció. Té temes a dojo”... “Té l’habilitat de posar-se la gent a la butxaca”...

Allà, anys enllà, a més d’agafar la brotxa i la navalla, va agafar la ploma i va escriure el seu primer llibre: “Barberos y peluqueros. (Técnica y profesionalisme)”. Anys després, a més de fer articles a diverses publicacions, treballà en el recull de dades personals amb les quals compaginà altres llibres. Són: “100 sabadellencs en els nostres carrers”, “Sabadellencs morts en l’exili”, “63 dones sabadellenques dignes de recordar”, i la que serà la seva gran obra: l’esmentat “Diccionari biogràfic de sabadellencs”.

En ocasió de la “Semblança”, vaig preguntar-li, entre altres coses:

-”Has somniat truites alguna vegada?”

-”Truites no, però somnis idealitzats, sí. I encara continuo somniant en la confiança que un dia aquests somnis seran realitats.

-”De totes les coses que podries ésser capaç de fer, quina t’hauria agradat ser?”

-”Un bon advocat de causes justes i un bon polític al servei de Catalunya”.

Crec que l’amic Ricard Simó ha estat una mena d’advocat -sense toga- al llarg de la seva vida. No sé si haurà guanyat molts plets, però ningú no pot ignorar que Ricard Simó i Bach ha guanyat molts amics. I això, al cap i a la fi d’un recompte, és un balanç molt positiu del qual pot estar-ne content.

I observeu-lo ara: ens demostra que ho està.

Perfil Carabru.

Figura plena.

És lletraferit. O ferit de lletra...

Idealista.

Optimista.

És eloquent, vehement i espumós...

De paraula fàcil: és capaç de vendre el que encara s’ha de fabricar...

Però per damunt de tot és un Quixot de la pell de brau catalana...

(*) Veure “Semblança” al QUADERN núm. 27 (estiu del 1982)

Rafael Subirana i Ollé - investigador històric i bibliogràfic

En ell es sintetitza aquella dita: "Sense pausa i sense pressa".

I, xano-xano, ell ha fet un llarg camí en el qual ha sembrat molta llavor.

Autodidacta de cap a peus. Sencer. Ell s'ha fet ell mateix. I mai no ha aixecat la veu. I poques vegades aixeca el cap, per la senzilla raó que sempre el té aclotat damunt dels llibres...

És un asídu consultador i cercador a l'Arxiu Històric de Sabadell. Busca i recerca incessantment entre vells documents i llibres i no para de treure'n dades que després passarà a les seves fitxes, que en té a milers...

Ha escrit alguns llibres. Citem-los: "Rafel Subirana i Ollé. Obra sabadellenca, 1953-1978"; "Elogis de la Muntanya de Montserrat i els llibres"; "Persones, coses i records d'Esparraguera", i alguns altres que està ultimant... Ha publicat articles al "Diario de Sabadell", a les revistes "Arraona" i "Quadern", i ha escrit i llegit treballs en les Assamblees d'Estudiosos a Terrassa, Ripoll, Manresa, Granollers, Rubí...

Cal dir que en el Museu d'Història del carrer de sant Antoni, a més de passar-hi trenta anys, i deixà la pell... Com l'ha deixada en tantes coses!

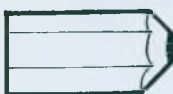
En Rafael Subirana té la figura d'un místic... Sembla que estigui més al cel que a la terra... Una figura pròpia del Greco.

En el darrer homenatge que se li va dedicar (fou el passat 18 de desembre a la Unió Excursionista de Sabadell) es va anunciar que s'iniciaven els tràmits per sol·licitar a l'Ajuntament que Rafael Subirana sigui nomenat Fill Adoptiu de Sabadell. De fet, però, ja ho és amb tots els ets i uts. Ara, a més ho serà oficialment... Ell ja ho sap que aquí és a casa seva i que els homes i les dones de Sabadell, els ceballuts, som la seva gran família.

Perfil Prim com un espàrrec.
 (Ell és d'Esparraguera...)
 Té més esperit que carn...
 Té la dèria de guardar-ho tot.
 (S'ha fet el seu museu casolà).
 Viu dintre dels llibres.
 (Alguna vegada surt d'ells, per alimentar-se...)
 És naturista.
 I representa un oasi en el gran desert...

ARQUITECTURA D'INTERIORS
 DISSENYIS A MIDA

RONDA ZAMENHOF N° 151
 T. 7265650 SABADELL

Josep Torrella i Pineda - escriptor i historiador (*)

Josep Torrella va “desembussar la xemenia dels records”, dels seus records més llunyans, en les pàgines del seu llibre “Amb la ciutat a l’hora del record”. És, en certa manera, el lligam de l’autor amb la seva ciutat.

En Torrella ha copsat els batecs de Sabadell des de llevant a ponent i ha sabut explicar-nos-ho a través dels seus llibres i dels seus articles. Als vint anys ja formava part de la redacció del “Diari de Sabadell” amb En Trullàs i l’Oliver. Avui pot parlar amb justa autoritat: ell ha passat per bona part de les institucions sabadellenques més notables de la ciutat, des dels “Amics del Cinema” que ell va fundar i presidir als 25 anys. N’ha estat un fidel protagonista. I ho ha notariat amb aquesta seva innata objectivitat, basada en un equilibri sensat i mesurat. No gasta ditirambes ni abusa d’adjectius emfàtics. Al pa pa i al vi vi. El pa, del dia, i el vi, sense igualar...

Josep Torrella coneix el món del cine i del teatre per fora i per dintre. En coneix tota la tramoia. I d’aquests temes n’ha escrit -i escrit- amb autoritat reconeguda. Ja ho va ser de reconeguda, fa anys, arreu del mapa d’Espanya, col·laborant en les més prestigioses publicacions del país.

És també autor d’obres teatrals que s’han premiat i representat, i d’adaptacions d’obres estrangeres.

Cal fer esment dels llibres darrerament publicats: UNA HISTÒRIA DE SABADELL PER A TOTS, AMB LA CIUTAT A L’HORA DEL RECORD, GARBA DE MAL LLIGAR, VIDA TEATRAL SABADELLENCA i ELS 70 ANYS DE LA MÚTUA... Té publicats varis Quaderns d’Arxiu de la Fundació Bosch i Cardellach de la qual fou director durant dotze anys... Abans li havien publicat llibres de cinema a Barcelona... Té un curriculum ben nodrit. Ara se’ns està revelant com un amè preceptor lingüístic.

Si no fos una persona tan pacífica, podríem dir que “està al peu del canó”; direm que està al peu del treball, amb una jubilació activa, alimentant aquesta seva aferrada vocació: la d’escriptor. Un escriptor de paraula clara... De idees clares.

Els seus cabells blancs, de neu, són testimonis d’una vida fèrtil...

Perfil Alba testa que li configura més respectabilitat.
 Correcte.
 Acurat.
 Mesurat i equilibrat.
 S’ha fet pam a pam.
 Il·lustrat.
 I també il·lustrat...
 Autor.
 I actor dels seus innumbrables actes.
 Mirat de lluny -i de prop- sembla -i és- un gentleman de la Manchester catalana...

(*) Veure “Semblança” al QUADERN núm. 23 (set-octubre 1981)

Dolors Viñas i Camps - pedagoga (*)

Heus ací una dona catalana; de raça; plena de tenacitat i d'ardidesa i, per damunt de tot, amarada de tendresa. Què li podríem demanar més?... Ella s'ha exigit fins al sacrifici i de verdes i de madures n'ha hagut de comptar un llarg rosari... Ella és devota i pia i dóna gràcies a Déu perquè l'ha ajudada a passar-ho tot i ho sap agrair amb el seu generós somriure...

D'ella també poden parlar-ne més de set mil alumnes que han passat per les seves aules de l'Acadèmia Taulé-Viñas.

Ella ha estat una alumna exemplar i aquest precedent li ha servit per esdevenir una exemplar professora.

Tenia quinze anys quan entrà a treballar de mecanògrafa a la notaria Güell. Uns anys després passà a la notaria Herrán i després a Barcelona, a la notaria Burgos. És després de la guerra que per ella comença un altre calvari més: queda vídua i malalta amb tres fills de 14,12 i 8 anys... Ingressa a la notaria Led. (Podríem dir que es passà bona part de la seva vida entre plets, plets dels altres, és clar...) Accepta la secretaria del Museu de la Ciutat, així com la de la Fundació Bosch i Cardellach.

També aleshores accepta la corresponsalia del diari La Vanguardia, que exercí durant vint anys... Aprova l'ingrés a Magisteri i en dos anys aprova els tres cursos... Com nota simpàtica, reben els títols la mare i la filla. Amb el títol a la mà funda l'Acadèmia Taulé-Viñas...

Ingressa a la Facultat de Filosofia i Lletres de Barcelona. L'any 1957 obté la llicenciatura en Filologia Romànica...

Feu una tesina sobre el novel·lista Bartolomé Soler que s'edità.

Publicà un llibre-tractat sobre mecanografia, que resultà molt acollit per la seva pràctica i originalitat. L'editorial de l'Abadia de Montserrat va publicar-li el llibre "El doctor Lluís Carreras i Mas".

L'any 1987 se li dedicà un homenatge arran de la concessió de la Medalla al Mèrit Pedagògic; i fou en aquella ocasió memorable que la Núria Candela recità i ens descobrí la vena poètica de la senyora Viñas, que s'ho tenia molt amagat. Fou certament una agradable sorpresa, fins i tot per ella mateixa.

La vida de la senyora Dolors ha estat un bell poema...

Perfil L'energia és femenina. Com ella.

En la vida escomet camí dret.

Camí, no pas verneda.

Creix amb embat, no amb atzar.

Amarada d'entusiasme.

No coneix la paüra.

Fita enllà.

Aprèn i es desprèn.

Dona, i, dóna.

"Qui té fe en ell mateix, no necessita que altri cregui en ell". (Unamuno).

(*) Veure "Semblança" a DIARIO DE SABADELL (26 d'octubre de 1977)